

مذهب را عامل فاسد میدانند و بعضی از اوقات هم عقیده دارند که مذهب نبود جامعه بشری بیشتر ترقی کرده بود این ادعا را فقط از اشخاص سطحی میتوان توقع داشت و مذهب مانند سایر تجلیات مهمه روح در تاریخ بشر کار مخصوص راعیده دار شده و چون تاریخ وجود را ايجاب مینموده است بظهور رسیده است اما در عین حال ما بی نیاز از بررسی در این موضوع نیستیم .

خصوصاً با وجود حرفهائی که در اطراف دین گفته شده و میشود و سوالات گوناگونی که در این باره مطرح میگردد از قبیل اینکه: «آیا منطق دینی بالاتر از منطق عاطفی و بائین تر از منطق عقلیست؟» چنانکه «گوستاو لوبون» در «آراء و عقائد» قابل شده است و «آیا تعلیمات و مطالب دینی تنها برای انسانهای نیمه وحشی مفید و سودمند است و دیگر روزگار دین سپری شده است و باید بشر متمرد بنفوذ و سلطه دین در امور اجتماعی، سیاسی، حقوقی، اقتصادی خاتمه دهد» چنانکه این فکر پس از انقلاب فرانسه در بعضی از کشورهای شد گرفت و پیروانی پیدا کرد باز قبیل اینکه «آیا دین و دانش باهم تضاد دارند؟ و آیا منشأ دین ذبونی و عجز بشر در مشکلات زندگی بوده است؟ در چه بشر کرده مشکلات را با انگشت علم و صنعت باز کند بهمان نسبت ارزش دین کاسته میشود؟» و مانند اینها .

چون عقیده شخص در این مسائل هر چه باشد رابطه مستقیم با وضع زندگی او خواهد داشت لازم است در مقام قضات تحقیق بیشتری شود و چون بررسی این مسائل احتیاج شدیدی به بیان ماهیت دین دارد ناچار پیش از همه چیز باید بدان بپردازیم .

ماهیت دین همه میدانیم دین عبارت از داخل شدن در جمعیهتهای مذهبی و در ظاهر خود را بسلك پیروان يك آئین قرار دادن نیست؛ و نیز میدانیم دین تنها يك سلسله مراسم و تشریفات ظاهری که اگر کسی آنها را بجا آورد بطور معجز آسا از همه کمراهیها نجات

نیاید تمییز باشد چنانکه میدانیم دین تنها یک سلسله مطالب علمی و عرفانی هم نیست که با خواندن و یاد گرفتن آنها شخص متدین گردد. پس دین چیست؟

در شناسایی حقیقت دین نظریه‌های مختلف از دانشمندان شرق و غرب نقل شده است گذشته از اینکه در بیشتر آنها پیچیدگیها و ابهامی دیده می‌شود که بقول «جان ر. ایورت» ممکن است با هوشترین و واردترین افراد هم دچار اشتباه شده و از آن سردر نیارند هیچکدام درست یا کامل بنظر نمی‌رسد، مثلاً «برتراند راسل» نویسنده معروف انگلیسی می‌گوید «دین کوششی است برای کاستن وحشتی که از قوای نابود کننده در انسان ایجاد می‌شود» و «فرید» روانشناس اتریشی می‌گوید: «دین عبارت است از کوششیکه بوسیله آن انسان می‌خواهد عالم حواس را بواسطه عالم اراده و آرزو تسخیر کند این دو بیان علاوه بر ابهامیکه دارند دین را وسیله رسیدن به هدف مادی معرفی میکنند

شاید بعضی از نویسندگان شرق که دین را شناختن «معنی جهان و زندگی و زیستن با آیین خرد میدانند تقلید و تبعیت از این افکار کرده‌اند.

بروینسور «اس» آمریکایی دین را عبارت از ادراک و احساس مهم‌ترین نواامیس و فضائل اجتماعی میدانند از «کانت» نقل شده است که «دین شناختن تکالیف بشری بصورت اوامر الهی است» «تولستوی» می‌گوید: «دین بگونه‌ای است در میان شخصیت بشری و عالم بیگران و مبدأ اصلی آن که انسان برای خود تشخیص می‌دهد».

باز هیچکدام از اینها و صدها نظائر آن واقعیت دین را بطور روشن و جامع برای بیان نمی‌کنند و شاید بیش از این هم نباید متوقع داشت. اینها که دانشمندان علم الاجتماع یا روانشناس یا نویسنده متفکری محسوب میشوند طبعاً از دریچه علمی که رشته تخصصی آنهاست بدین نگاه می‌کنند و فقط از آن نظر دین را مورد بررسی قرار می‌دهند و بجنبه‌های دیگر کمتر توجه میکنند یا اصلاً توجه نمی‌کنند شاید غالباً یک محیط کوچک دیده اند و می‌خواهند اقصای عمومی کنند. پیداست

که این روبه چه اشتباهات بزرگی را بار میآورد. دلیل روشن این مطلب اختلاف زیاد است که در گفته‌های آنها بچشم میخورد. مثلاً اگر آن دو نظریه‌آورد را با این بیان که یکی از نویسندگان بزرگ گفته است که «دین عبارت است از شناختن و نگه‌داشتن ارتباط انسان با آفریدگار» بسنجیم، هیچ شباهتی در بین آنها نمی‌بینیم.

بعقیده ما اگر بخواهیم در این مورد بیان صریح‌تر و روش‌تر داشته باشیم؛ در عین حال صد در صد با حقیقت هم تطبیق کند باید از آن‌هایی که بنیان‌گذاران دین در اجتماعات بشری هستند و تشکیلات دین را آنها برپا کرده‌اند بپرسیم. لذا گفته‌های قرآن را که تنها کتاب دست‌نخورده آسمانیست از جاهای مختلف آن نقل می‌کنیم.

گفته قرآن

در سوره آل عمران آیه ۱۹ میفرماید «ان‌الدین عند الله الاسلام» دین (درست) در نزد خدا سرفرو و آوردن در پیشگاه عظمت اوست و نیز در همان سوره آیه ۸۵ میفرماید «ومن یتبع غیر الاسلام دیناً فلن یقبل منه و هو فی الآخرة من الخاسرین» هر کس غیر از تسلیم بخدا کیش دیگری را پیروی کند از او پذیرفته نخواهد شد و در روز جزا از زبان کاران خواهد بود.

قرآن در این دو جمله کوتاه واقعیت دین را بطور روشن بیان می‌کند و آن تسلیم کامل بشر بخداوند است. البته شخصیکه خود را تسلیم خدا کند باید در مقام پرستش و بندگی از شرک و بت پرستی اجتناب ورزد اعمال خود را با مقررات الهی و موازین خرد تطبیق دهد و این همان ملت حنیف و آمین پاک ابراهیم است که در سوره نساء آیه ۱۲۵ - بآن اشاره شده «ومن احسن دیناً من اسلام وجهه لله و هو محسن و اتبع مله ابراهیم حنیفاً» کیست که آمین ادب‌تر باشد از دین کسی که خود را تسلیم حکم خدا کرده و فرمان او سرفرو آورد و نیکو کار باشد و پیروی آمین ابراهیم کند که از باطل توجه بحق کرد

و از کفر اهل دوری جست. **ابراهیم** یکی از بزرگترین دعوت کنندگان بتوحید است دلی مملو از ایمان و دلبری از خداشناسی داشت در راه بکتایرستی در آغوش آتش سوزان بجای گرفت و از آن نجات یافت و از عهد بزرگترین و سختترین آزمایش به بهترین وجه برآمد و داستان شیرون بجهت های ادرا بابت بزرگترین بابل و منطق قوی و نیز و مندرج در ادراستدلال با ستاره برستان حران خداوند در قرآن در سوره انبیاء و بقره توضیح میدهد. **اسحاق** به همین جهت در قرآن در آیات زیادی از توحید و بکتایرستی بملکه ابراهیم تعبیر شده است چنانچه در سوره انعام آیه - ۱۶۱ - میفرماید: **قل اننی هدانی ربی الی صراط مستقیم دینا قیماً ملکه ابراهیم حنیفاً و ما کان من المشرکین قل ان صلوتی و نسکی و منجیای و معاتنی لله رب العالمین** بگو پروردگارا من، مرا براه راست که دین استوار است هدایت فرموده و آن آئین پاک ابراهیم است که از شرک و بت پرستی دور بود. بگو نماز و پرستش و زندگی و مرگ من برای خداست که پروردگار جهانیان است. **اسحاق** از این آیات و آیات دیگر از قبیل آیه - ۹۴ - از سوره بقره و آیه - ۳۸ - از سوره یوسف و آیه - ۵۴ - از نحل و آیه - ۱۵ - از زمر و آیه - ۳۰ - از اعراف و آیه - ۱۴ - از مؤمن استفاده میشود که حقیقت دین در منطق قرآن تسلیم بشر در پیشگاه با عظمت خداست و این جز با شناختن پروردگار جهان و بر ممتش خالص او و انجام کارهای نیک بر طبق مقررات الهی و و ازین خرد ممکن نیست.

اگر مادر شناخت حقیقت دین بهمین گفته قرآن که کاملاً صریح و قابل فهم است توجه کنیم هم در درک مطلب گرفتار ابهام و اشتباه نمی شویم و هم در تطبیق بر واقعیت تردید و شک پیدا نمیکنیم و چون از بنیان گذاردن گرفته شده است میدانیم در تفسیر و تفسیر غلط و ناروا ننکرده ایم.

